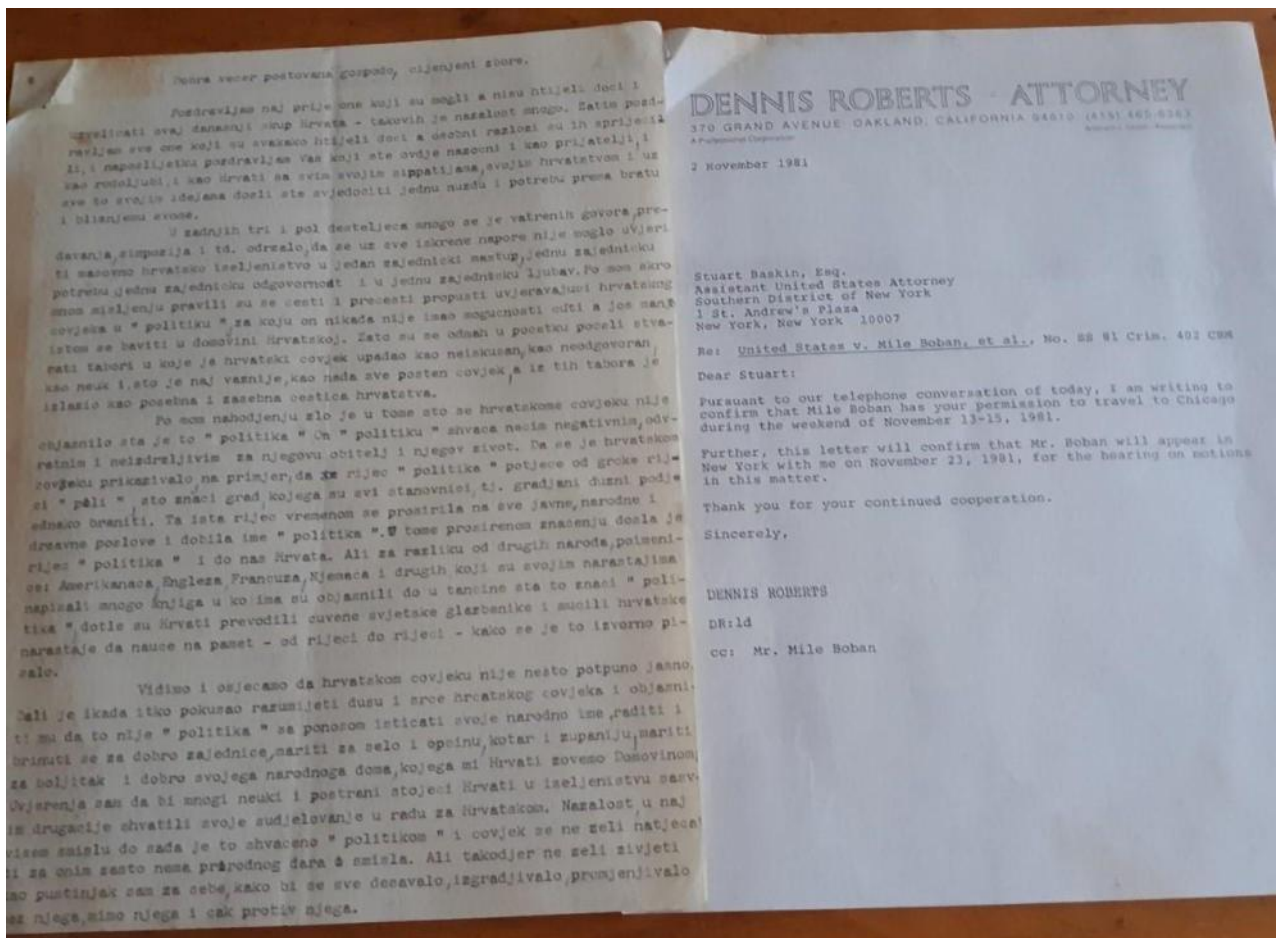

GOVOR PRO ELNIKA HNO MILE BOBAN I PISMO NJEGOVA ODVJETNIKA DENNIS ROBERTS US DRŽAVNOM ODVJETNIKU STUART BASKIN.

1. ožujka 2020.

Kao dio povijesti hrvatske politike emigracije donosim ovdje pismo kojeg je moj odvjetnik Dennis Roberts pisao US državnom odvjetniku protiv optužene hrvatske deseterke gosp. Stuart Baskin-a. Prilažem kopiju mog govora kojeg sam održao Hrvatima Chicaga prigodom Proslave Dana Hrvatskog Narodnog Otpora, HNO.

Federalne vlasti Amerike su u četvrtak 25 lipnja 1981. godine uhapsili devetoricu (9) članova organizacije HNO. Deseti je bio Drago Sudar iz Toronta. Meni je bilo ograničeno kretanje od mog mjesta boravka na 100 milja, nekih 160 km.

Mene su Hrvati Chicaga pozvali održati govor za Dan Otpora u subotu 21 studenoga 1981.

Pošto mi je bilo ograničeno kretanje, moj odvjetnik Dennis Roberts je nazvao javnog tužitelja Stuart Baskina u New York i od njega zatražio dozvolu da nesmetano mogu otići u Chicago i pred Hrvatima održati govor. Stuart Baskin je odobrio s tim da napišem govor i njemu pošaljem kopiju, što sam preko mog odvjetnika učinio. On je to zahtijevao jer je imao svoje službene prevoditelje koji će mu prevesti taj moj govor. Zato sam bio oprezan što da napisati tako da javni tužitelj Stuart Baskin ne bi pronašao još koju krivinu toliku protiv mene i pred porotom triumfalno se prošetao, držeći u rukama moj govor, govoreći: **Ladies and gentlemen of the Jury** = Gospođe i gospodo Porotnici to Vam je govor Pročelnika HNO Mile Boban...

Pošto je to jedan povijesni dokument hrvatske politike emigracije u borbi za ponovnu Obnovu Hrvatske Države, s originala prepisujem u cijelosti taj govor. Pošto je ovaj govor pisan skoro prije 39 godina, u potrebama i odrazu onoga vremena, te ako se danas, nedjelja 1 ožujka 2020. potreba ukaže nešto nadopuniti, to mogu učiniti.

Napisan govor počinje ovako:

DOBRA VEŠER GOSPOĐE I GOSPODO, CIJENJENI HRVATSKI ZBOR

Pozdravljam najprije one koji su mogli a nisu htjeli doći i uzveličati ovaj današnji skup Hrvata – takovih je na svu žalost danas mnogo. Zatim pozdravljam sve one koji su svakako htjeli doći ali su ih osobni razlozi sprječavali, i naposljetku pozdravljam sve Vas koji ste ovdje nazirali i kao prijatelji, i kao rodoljubi, i kao Hrvati sa svim svojim simpatijama, svojim hrvatstvom i uz sve to došli ste sa vašim idejama posvjedočiti jednu nuždu i potrebu prema bratu Hrvatima i bližnjem svojem.

U zadnji tri i pol desetljeća mnogo se je vatrenih govora, predavanja, simpozija itd. održalo, da se uz sve iskrene napore nije moglo uvjeriti masovno hrvatsko iseljništvo u jedan zajednički nastup, jednu zajedničku potrebu, jednu zajedničku odgovornost i u jednu zajedničku ljubav prema našoj zajednici u Hrvatskoj. Po mom skromnom mišljenju pravili su se čestiti i prečestiti propusti uvjeravajući i hrvatskog čovjeka u “politiku” za koju on nikada nije imao mogućnosti učiniti a još manje istom se baviti u domovini Hrvatskoj. Zato su se odmah u početku pokušali stvarati tabori u koje je hrvatski čovjek upadao kao neiskusni, kao neodgovoran, kao neuki, što je najvažnije kao nadasve pošten čovjek, a iz tih tabora je izlazio kao posebna i zasebna estetika hrvatstva: da se ne bavi “politikom”.

Po mom nađenju zlo je u tome što se hrvatskom čovjeku nije objasnilo šta je to “politika”. On, hrvatski čovjek “politiku” shvaća a ne i negativnim, odvratnim i neizdržljivim za njegovu obitelj i njegov život. Da se je hrvatskom čovjeku prikazivalo, na primjer, da je riječ “politika” grčkog podrijetla “poli”, što znači država, državna stvar, djelatnost u radu za državu, upravljanje i rukovođenje državnim poslovima, sve mjere usmjerene preko državne vlasti ili uprave braniti svoj narod, čuvati njegove vrednote, paziti na odgoj hrvatskog čovjeka preko svih javnih državnih i vjerskih ustanova, crkava, škola, sveučilišta i univerziteta itd., a da je političar onaj čovjek koji se bavi politikom, onaj Hrvat koji vještinom svojeg govora, želi za probitke svojeg naroda i njegove Države doprinijeti sve moguće kako bi njegov narod bio sretan, veseo i zadovoljan. To je “politika” a raditi za svoj narod i pomagati svoj narod u svim smjerovima i potrebama, nije baviti se “politikom”.

Ali vremenom ta riječ “politika” se proširila na sve javne, narodne i državne poslove i dobila ime “politika”. U tom proširenom značenju došla je ta riječ “politika” i do nas Hrvata. Ali za razliku drugih naroda, poimenice: Amerikanci, Englezi, Francuzi, Nijemci i drugih, koji su svojim naraštajima napisali mnogo knjiga u kojima su im u tome objasnili značenje riječi “politika”, dok su Hrvati čitali i prevodili knjige uvezenih svjetskih glazbenika i mušičkih ili hrvatske naraštaje da nauče na pamet – od riječi i do riječi – kako se je to izvorno pisalo.

Vidimo i osje amo da hrvatskom ovjeku nije nešto potpuno jasno. Da li je ikada itko pokušao razumijeti dušu i srce hrvatskog ovjeka i objasniti mu da to nije “politika” sa ponosom isticati svoje narodno hrvatsko ime, raditi i brinuti se za dobro hrvatske zajednice, mariti za selo i op inu, kotar i županiju, mariti za boljitak i dobro svojeg narodnog imena, kojeg mi Hrvati zovemo Domovinom. Uvjerenja sam da bi mnogi neuki i po strani stoje i Hrvati u iseljeništvu sasvim druga ije shvatili svoje sudjelovanje u radu za Hrvatsku. nažalost u najvišem smislu do sada je to shva eno “politikom” i ovjek se ne želi natjecati za onim zašto nema prirodnog dara i smisla. Ali takodjer ne želi živjeti kao pustinja sam za sebe, kako bi se sve dešavalo, izgradjivalo, promjenjivalo bez njega, mimo njega i ak protiv njega.

Hrvatskog ovjeka treba odgajati tako da u najtežim trenutcima svjedo i za svoju domovinu Hrvatsku; kao što su Englezi odgajali Engleze. Kada je u velja i 1913. jedan engleski u enjak, imenom Scott, s nekoliko drugova našao smrt na povratku s južnog ledenog pola, prije tragi ne smrti je napisao na komadi papira i ovo:

” ne žalim niti svojih muka niti svoje smrti, ne žalim zato jer ho u pokazati da smo i mi Englezi kadri sve podnijeti i sve pretrpjeti za slavu i veli inu domovine.”

Da, na izgled jednostavne rije i ali sadrže veliku istinu i hrabrost. Zgodno bi bilo sada spomenuti jedan slu aj iz San Franciska. Godine 1971. je došao u San Francisco francuski vojni razara “Jean d’Arc”, kojeg se je posada razišla po gradu. Nesretni slu aj se desio da je jedna voza ica automobila naletjela na skupinu francuskih vojnika. Udes je bio taj da je jedan od vojnika bio jako ranjen i hitno je prevezen u bolnicu gdje su mu amputirali jednu nogu. On nije govorio engleski, niti medicinska sestra niti kirurg francuski.

Jedna Hrvatica je tu radila kao medicinska sestra, koje brat je savršeno govorio francuski, i nazvala me jednu ve er da hitno dodjem u bolnicu. **(To je bila moja sestra Jakica Boban (1934-) koja je još živa, mo. Mile Boban, nedjelja 1 ožujka 2020, mo.)** Došao sam i ona i kirurg su mi objasnili stvar. Naime trebalo je sada vojniku nekako objasniti da mu je noga odsje ena a da isti ne bi pao u veliko iznenadjenje. Za prikriti taj slu aj da se vojnik ne bi jada dosjetio, oni su njemu obe noge u gips zamotali. Ja sam po eo na razne na ine sa njim razgovarati kako bih ga pripremio i na koncu saop io da mu je jedna noga odsje ena. On je to primijetio i pitao me šta je sa njim. Tada sam mu rekao kako bi se on osje ao kada bi mu jedna noga bila odsje ena. Odgovor me je jako iznenadio. Rekao je doslovno: “Ja sam vojnik i kao takav moram biti spreman u svako vrijeme uvati ast vojnika, kako ne bih povrijedio na tisu e i tisu e hrabrih Francuza koji su hrabro podnosili sve vojni ke poteško e i padali za veli inu Francuske”.

Poštovani hrvatski zборе i dragi prijatelji vidite kakovih junaka imade. Svi narodi imaju svoje junake, ali i bome i naša hrvatska povijest je puna pravih vitezova i junaka. Ne radja se svaki junakom i vitezom i to nije niti potrebno. potrebno je da ti i dobrovoljni – a ne pla eni – vitezovi naidju na podršku razumijevanja i potpore. Fanatici nam nisu potrebni ve iskreni zaljubljenici u hrvatske stoljetne ideale, iz kojih e nesumnjivo proizlaziti mnogi vitezovi i junaci.

Znam da o ekivate da Vam nešto kažem što se još nije reklo. To je naprosto za sad nemogu e! Mnogo se je toga reklo i još uvijek se govori ali se ništa nije u inilo što se je reklo. Mi smo za sada pod velikom kontrolom i mnogi o i na nas gledaju. Zato u prvom redu je potrebno uo iti našu zbilju u kojoj se svi zajedno nalazimo. Naša zbilja je ta da smo rasto eni i da su naše snage razbacane. Skupimo razbacane snage te u inimo ono što se je toliko puta reklo, a to je osloboditi našu hrvatsku za koju svi toliko patimo i eznemo.

Svjedoci smo da se danas najodvažniji Hrvati zatvaraju, progone, preziru i ubijaju, kako u domovini tako isto i izvan nje. Uo imo da je danas mnogima nužno potrebna pomo – kako moralna tako isto i materijalna. Uo imo da su danas jedni na neprijateljskom nišanu, da e sutra biti drugi a preksutra možda baš oni koji spokojno sliježu ramenima i kažu da se to njih ništa ne ti e, jer nisu pripadnici niti kojih društava niti kojih hrvatskih organizacija. Ja sumnjam da naš hrvatski neprijatelj tako misli.

Mi moramo osvajati jedno podru je u kojem ima najviše Hrvata koji kažu da se ne žele miješati u takozvanu “politiku”. To podru je je najvjerojatniji saveznik hrvatskog neprijatelja, a to je Jugoslavija. Njih se mora izdvojiti iz tog jugoslavenskog utjecaja, a taj utjecaj nama Hrvatima mnogo smeta i uništava svaki naš poziv za promicanje hrvatskog imena i zahtjeva za vlastitom Hrvatskom Državom. Što prije osvojimo srca tih Hrvata, što prije probudimo zapretane naše uspavane snage, što prije iskreno odlu imo pomo i jedan drugom, prije emo sužiti podru je onih koji uvijek žele stajati po strani i iz oška pripucavati i prigovarati.

Naš hrvatski ovjek ovdje u Americi, pa i u svim drugim mjestima gdje Hrvati žive je poznat kao vrlo radin, kao vrlo produktivan, kao vrlo osjeajan, jer njeguje svoju baštinu strastvenije nego mnogi domorodci, poznat je kao vrlo pošten i moralno odgojen ovjek. mnogi Hrvati žive u velegradovima u kojima se mnogo šta svakodnevno nezakonita događa. Rijeko kada se može u dnevnim vijestima na i Hrvata i Hrvate u tim nedjelima, iako su svakodnevne novine pune prekršaja i nedjela. Nije li to veliki stupanj odgovornosti, odgoja i poštivanja zakona?! To je za sigurno jedan nenadoknadivi kapital sa kojim se svi zajedno možemo ponositi.

Ja se ne bih složio sa onima koji javno propovijedaju da se moramo sramiti svojeg imena. To bi isto značilo kada bi se netko javno sramio svoje majke samo zato što mu nije lijepa kao neke druge dame. Kakova li cinizma! To mogu tvrditi samo oni koji misle da znadu šta ne valja, ali za sigurno ne znadu šta valja. Takovi imaju tisuće načina kako biti Hrvat, a za mene postoji samo jedan način kako biti Hrvat, a taj je kako to hrvatstvo svaki dan dokazati. Ako Hrvat od tisuće načina ne može naći niti jedan način kojim bi dokazao svoje hrvatstvo, sliči ovjeku koji tvrdi da je katolik a niti jednu jedinu crkvenu i katoličku obvezu ne ispunja.

Neka mi bude dozvoljeno spomenuti jedan slučaj iz Kalifornije. Netko je za nešto sakupljao novčani doprinos za neku potrebu i zapitao kod jednog ovjeka. Odgovor je dobio da se uvijek kupi i kud je taj novac otišao. Razvio se živ razgovor. Natjeralo se dotičnog da ipak rekne njenu sumu koja se je po njegovu mišljenju mogla skupiti od rata pa na ovamo. Na kocu je izustio 10 milijuna dolara, na što su svi nazornici pristali. zatim se je nabrojilo što većih što manjih 30 hrvatskih naseobina u iseljeništvu. Suma novca se je podijelila po naseobima i svaka od njih je dobila po 300 tisuća dolara; što bi značilo manje od 9 tisuća dolara na godinu. A koliko jedna hrvatska zajednica ili naseobina treba za razne potrebe godišnje? Prepuštam vama drage prijateljice Hrvatice i dragi prijatelji Hrvati da sami proračunate i izračunate kolike su potrebe među nama Hrvatima gdje u ovom svijetu nemamo poreznih obveza ni dužnosti, osim dobrovoljnih među osobnih doprinosa.

Ne bih vas želio više gnjaviti niti umarati, ali svakako želim naglasiti da budete velikodušni prema onima koji vas smatraju iskrenim a ne lažnim prijateljima, te otkrjuju Vašu potporu, razumijevanje i pomoć. Dakle, spas je u onima koji pripadaju negdje a ne u onima koji ne pripadaju nigdje.

U ime mojih suboraca i moje osobno, ja vas pozdravljam i želim ugodnu večer.

Hvala Vam na pozornom slušanju!

Pročelnik Hrvatskog Narodnog Otpora, Mile Boban.